TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2020. gada 11. jūnijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – LESD 49. un 63. pants – Brīvība veikt uzņēmējdarbību un kapitāla brīva aprite – Direktīva 2006/123/EK – Lauksaimniecības zemes iegūšana īpašumā Latvijā tās izmantošanas nolūkos – Iepriekšējas atļaujas sistēma attiecībā uz juridiskām personām – Īpaši nosacījumi, kas ir piemērojami vienīgi juridiskām personām, kuras kontrolē vai pārstāv citas dalībvalsts pilsoņi – Prasības attiecībā uz dzīvesvietu un Latvijas Republikas valsts valodas prasmi – Tieša diskriminācija pilsonības dēļ

Lietā C-206/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, kuru Administratīvā rajona tiesa, Rīgas tiesu nams (Latvija), iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2019. gada 28. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 5. martā, tiesvedībā

SIA "KOB"

pret

Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisiju,

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Safjans [*M. Safjan*], pirmās palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*] (referents) un tiesnese K. Toadere [*C. Toader*],

ģenerāladvokāts: H. Saugmandsgors Ē [*H. Saugmandsgaard Øe*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– SIA "KOB" vārdā – A. Blūmiņš, advokāts,

– Latvijas valdības vārdā – sākotnēji V. Kalniņa un I. Kucina, pēc tam V. Kalniņa, pārstāves,

– Zviedrijas valdības vārdā – sākotnēji *A. Falk*, *J. Lundberg*, *C. Meyer-Seitz*, *H. Shev* un *H. Eklinder*, pēc tam *C. Meyer-Seitz*, *H. Shev* un *H. Eklinder*, pārstāves,

– Eiropas Komisijas vārdā – *L. Armati* un I. Rubene, kā arī *L. Malferrari*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – latviešu.

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz LESD 18., 49., 63. un 345. panta interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp SIA "KOB", Latvijā reģistrētu komercsabiedrību, un Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisiju (Latvija) par lēmumu, ar ko šī komisija ir noraidījusi KOB iesniegumu par lauksaimniecības zemes iegūšanu īpašumā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV 2006, L 376, 36. lpp.) 1. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Šajā direktīvā ir paredzēti vispārīgi noteikumi, lai atvieglinātu to, kā pakalpojumu sniedzēji īsteno brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti, vienlaikus saglabājot augstu pakalpojumu kvalitātes līmeni."

4 Šīs direktīvas 2. panta 1. punkta redakcija ir šāda:

"Šo direktīvu piemēro pakalpojumiem, ko sniedz pakalpojumu sniedzēji, kuri veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī."

5 Minētās direktīvas 4. pantā ir noteikts:

"Šīs direktīvas nolūkos piemēro šādas definīcijas:

[..]

5) "uzņēmējdarbības veikšana" ir faktiska pašnodarbinātas darbības veikšana, kā minēts Līguma 43. pantā, kuru pakalpojumu sniedzējs veic uz nenoteiktu laiku, izmantojot stabilu infrastruktūru, no kuras faktiski tiek īstenota pakalpojumu sniegšanas darbība;

6) "atļauju piešķiršanas sistēma" ir jebkura procedūra, saskaņā ar kuru pakalpojumu sniedzējam vai pakalpojumu saņēmējam faktiski ir jāveic noteiktas darbības, lai no kompetentas iestādes saņemtu formālu lēmumu vai netiešu lēmumu attiecībā uz piekļuvi kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu;

[..]."

6 Šīs direktīvas 9. panta "Atļauju sistēmas" 1. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis piekļuvei pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai piemēro atļauju sistēmu vienīgi tad, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

a) atļauju sistēma nav diskriminējoša pret attiecīgo pakalpojuma sniedzēju;

[..].”

7 Direktīvas 2006/123 10. panta redakcija ir šāda:

“1. Atļauju sistēmas ir balstītas uz kritērijiem, kas liedz kompetentajām iestādēm savas izvērtēšanas tiesības īstenot patvaļīgi.

2. Šā panta 1. punktā minētie kritēriji ir:

a) nediskriminējoši;

[..].”

8 Šīs direktīvas 14. pantā “Neatļautas prasības” ir paredzēts:

“Dalībvalstis nedrīkst noteikt, ka piekļuve pakalpojumu darbībai vai tās veikšana attiecīgās dalībvalsts teritorijā ir atkarīga no kāda turpmāk norādītā faktora:

1) diskriminējošas prasības, kas ir tieši vai netieši balstītas uz valstspiederību vai – uzņēmumu gadījumā – juridiskās adreses atrašanās vietu, tostarp jo īpaši:

[..]

b) prasība, ka pakalpojumu sniedzējam, viņa darbiniekiem, personām, kurām pieder kapitāla daļas vai akcijas, vai pakalpojumu sniedzēja vadības vai pārraudzības struktūru locekļiem jābūt attiecīgās teritorijas iedzīvotājiem;

[..].”

Latvijas tiesības

9 Likuma “Par zemes privatizāciju lauku apvidos” (*Latvijas Republikas Augstākās Padomes un Valdības Ziņotājs*, 1992, Nr. 32–34) 28.[1] panta pirmās daļas 2. punktā ir paredzēts, ka juridiskās personas “lauksaimniecībā izmantojamo zemi un zemi, kuras sastāvā dominējošā zemes lietošanas kategorija ir lauksaimniecībā izmantojamā zeme, [..] var iegūt īpašumā [..], [ja tās atbilst] visiem šādiem nosacījumiem:

[..]

b) rakstveidā apliecina, ka šīs zemes izmantošanu lauksaimnieciskajā darbībā uzsāks gada laikā pēc tās iegādes un nodrošinās arī turpmāk, ja zeme iepriekšējā vai tekošajā gadā ir bijusi pieteikta tiešajiem maksājumiem, vai uzsāks triju gadu laikā un nodrošinās arī turpmāk, ja zeme iepriekšējā vai tekošajā gadā nav bijusi pieteikta tiešajiem maksājumiem,

[..]

f) [..] tās kapitāldaļu īpašnieks vai īpašnieki, kuri kopā pārstāv vairāk par pusi no balsstiesīgā kapitāla sabiedrībā, un visas personas, kurām ir tiesības pārstāvēt sabiedrību, ja tās ir citu Eiropas Savienības dalībvalstu pilsoņi, Eiropas Ekonomikas zonas valstu vai Šveices Konfederācijas pilsoņi, ir saņēmušas Savienības pilsoņa reģistrācijas apliecību un dokumentu par valsts valodas zināšanām vismaz atbilstoši B līmeņa 2. pakāpei.”

10 Atbilstoši Ministru kabineta 2011. gada 30. augusta noteikumu Nr. 675 "Kārtība, kādā Savienības pilsoņi un viņu ģimenes locekļi ieceļo un uzturas Latvijas Republikā" (*Latvijas Vēstnesis*, 2011, Nr. 141) 25. punktam, ja Eiropas Savienības pilsonis vēlas uzturēties Latvijas Republikā ilgāk par trim mēnešiem, viņam ir jāreģistrējas Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldē (Latvija) un jāsaņem reģistrācijas apliecība.

11 Latvijas Republikas valsts valodas zināšanu pārbaudes kārtība ir paredzēta Ministru kabineta 2009. gada 7. jūlija noteikumos Nr. 733 "Noteikumi par valsts valodas zināšanu apjomu un valsts valodas prasmes pārbaudes kārtību profesionālo un amata pienākumu veikšanai, pastāvīgās uzturēšanās atļaujas saņemšanai un Eiropas Savienības pastāvīgā iedzīvotāja statusa iegūšanai un valsts nodevu par valsts valodas prasmes pārbaudi" (*Latvijas Vēstnesis*, 2009, Nr. 110). Atbilstoši šiem noteikumiem, lai personas prasmes šajā valodā varētu tikt atzītas par atbilstošām B līmeņa 2. pakāpei, šai personai ir jāspēj sarunāties par sadzīves un profesionāliem jautājumiem.

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

12 KOB ir Latvijā reģistrēta sabiedrība, kuras komercdarbība ir lauksaimniecība. Tās valde sastāv no vienas personas, proti, VP, kurš ir Vācijas pilsonis un kuram ir arī tiesības pārstāvēt šo sabiedrību atsevišķi. KOB kapitāldaļu īpašnieces ir trīs citas Latvijā reģistrētas sabiedrības, kuras pieder Vācijas pilsoņiem. KOB patiesie labuma guvēji ir VP un ZT. Arī ZT ir Vācijas pilsonis.

13 2018. gada 10. janvārī KOB noslēdza pirkuma līgumu par lauksaimniecības zemes 8,10 hektāru platībā iegādi un lūdza valsts kompetentajām iestādēm piekrišanu šīs zemes iegūšanai īpašumā. Ar 2018. gada 6. aprīļa lēmumu Madonas novada pašvaldības Administratīvo aktu strīdu komisija atteica šīs zemes iegūšanu īpašumā.

14 Šo lēmumu KOB pārsūdzēja iesniedzējtiesā, proti, Administratīvajā rajona tiesā, Rīgas tiesu namā, pamatodamās uz to, ka Latvijas tiesiskais regulējums, kurā ir reglamentēti nosacījumi, kādos tiek sniegta piekrišana lauksaimniecības zemes iegūšanai īpašumā, ir pretrunā LESD 18., 49. un 63. pantā paredzētajam diskriminācijas aizliegumam pilsonības dēļ un pamatbrīvībām, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 45. pantam.

15 Iesniedzējtiesa šajā ziņā norāda, ka atbilstoši Latvijas tiesībām juridiskā persona var iegūt īpašumā Latvijā esošu lauksaimniecības zemi. Taču, ja juridisko personu pārstāv vai kontrolē citas dalībvalsts pilsonis, ir jābūt izpildītiem diviem nosacījumiem. Pirmkārt, ārvalstu pilsonim Latvijā ir jāreģistrējas kā Savienības pilsonim – tas nozīmē, ka viņš vēlas Latvijā uzturēties ilgāk par trim mēnešiem, otrkārt, viņam ir jāpierāda, ka viņa latviešu valodas zināšanas atbilst tā sauktajai "B līmeņa 2. pakāpei", kura atbilst prasmei, kas ir pietiekama, lai sarunātos par sadzīves un profesionāliem jautājumiem. Šie paši nosacījumi ir piemērojami Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) valstu un Šveices Konfederācijas pilsoņiem.

16 Iesniedzējtiesa uzskata, ka rodas jautājumi par šā tiesiskā regulējuma atbilstību Savienības tiesībām. It īpaši, atsaucoties uz 2011. gada 24. maija sprieduma lietā Komisija/Beļģija (C-47/08, EU:C:2011:334) 80. punktu, tā atgādina, ka LESD 49. pantā ir nodrošināts, ka attieksmei pret visiem kādas dalībvalsts pilsoņiem, kas nodarbojas ar uzņēmējdarbību kādā citā dalībvalstī, lai tur veiktu pašnodarbinātas personas darbību, ir jābūt tādai pašai kā pret pašu pilsoņiem, un ir aizliegta jebkāda diskriminācija pilsonības dēļ. Turklāt 2003. gada 23. septembra spriedumā *Ospelt* un *Schlössle Weissenberg* (C-452/01, EU:C:2003:493, 24. punkts) Tiesa esot nospriedusi, ka, lai gan LESD 345. pants neliek apšaubīt dalībvalstu tiesības paredzēt īpašus pasākumus, ko piemēro lauksaimniecības zemes iegādei, šiem pasākumiem joprojām ir piemērojamas Savienības tiesību normas, tostarp normas par nediskrimināciju, brīvību veikt uzņēmējdarbību un kapitāla aprites brīvību.

17 Turklāt no Komisijas skaidrojošā paziņojuma par lauksaimniecības zemes iegādi (OV 2017, C 350, 5. lpp.) izrietot, ka uz tiesībām iegādāties, izmantot vai atsavināt lauksaimniecības zemi attiecas LESD 63. pants par brīvu kapitāla apriti. Ņemot vērā lauksaimniecības zemes īpašo raksturu, Eiropas Komisija tomēr valsts iestādēm esot atzinusi iespēju attaisnot noteiktus ierobežojumus ar tādiem mērķiem kā tradicionālas apsaimniekošanas saglabāšana, apdzīvotības saglabāšana lauku apvidos, cīņa pret spiedienu nekustamā īpašuma tirgū vai arī zaļo zonu un lauku apsaimniekošana.

18 Šajos apstākļos Administratīvā rajona tiesa, Rīgas tiesu nams, nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Eiropas Savienības tiesībām, it īpaši LESD 18., 49. un 63. pantam, ir pretrunā tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, kas noteic prasību juridiskai personai, kuras kapitāldaļu īpašnieks vai īpašnieki, kuri kopā pārstāv vairāk par pusi no balsstiesīgā kapitāla sabiedrībā, un visas personas, kurām ir tiesības pārstāvēt sabiedrību, ja tās ir citu Eiropas Savienības dalībvalstu pilsoņi, iesniegt Savienības pilsoņa reģistrācijas apliecību un dokumentu par valsts valodas zināšanām vismaz atbilstoši B līmeņa 2. pakāpei, lai iegūtu savā īpašumā lauksaimniecības zemi?"

Par prejudiciālo jautājumu

19 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai LESD 18., 49. un 63. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, ar ko juridiskas personas – kuras kapitāldaļu īpašnieks vai īpašnieki, kuri kopā pārstāv vairāk par pusi no balsstiesīgā kapitāla tajā, un to pārstāvēt tiesīgās personas ir citu dalībvalstu pilsoņi – tiesības iegūt īpašumā lauksaimniecības zemi šīs dalībvalsts teritorijā ir pakārtotas nosacījumam, ka šie kapitāldaļu īpašnieki un pārstāvji iesniedz, pirmkārt, apliecību, ka tie ir reģistrējušies kā minētās dalībvalsts iedzīvotāji, un, otrkārt, dokumentu, kas apliecina, ka tie pārvalda šīs pašas dalībvalsts valsts valodu tādā līmenī, ka tie ir spējīgi vismaz sarunāties par sadzīves un profesionāliem jautājumiem.

20 Vispirms ir jāatgādina, ka, lai gan LESD 345. pantā, uz kuru atsaucas iesniedzējtiesa, ir noteikts princips par Līgumu neitralitāti attiecībā uz īpašumtiesību sistēmu dalībvalstīs, tas tomēr neatbrīvo dalībvalstīs pastāvošās īpašumtiesību sistēmas no LESD pamatnoteikumiem. Tādējādi, lai gan šī tiesību norma neliek apšaubīt dalībvalstu tiesības ieviest zemes īpašuma iegūšanas sistēmu, kurā ir paredzēti īpaši pasākumi, ko piemēro darījumiem ar lauksaimniecības un meža zemi, šai sistēmai joprojām ir piemērojami tostarp nediskriminācijas princips un normas par brīvību veikt uzņēmējdarbību un kapitāla aprites brīvību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 6. marts, *SEGRO* un *Horváth*, C-52/16 un C-113/16, EU:C:2018:157, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

21 Turklāt LESD noteikumi par brīvību veikt uzņēmējdarbību un brīvu kapitāla apriti ir minēti prejudiciālajā jautājumā.

22 Attiecībā uz pārvietošanās un aprites brīvībām Tiesa ir nospriedusi – ja valsts pasākums vienlaicīgi skar vairākas pamatbrīvības, Tiesa principā to izvērtē tikai attiecībā uz vienu no šīm pamatbrīvībām, ja izrādās, ka konkrētās lietas apstākļos pārējās ir visai otršķirīgas salīdzinājumā ar pirmo un var tikt tai piesaistītas (spriedums, 2017. gada 8. jūnijs, *Van der Weegen* u.c., C-580/15, EU:C:2017:429, 25. punkts).

23 No pastāvīgas judikatūras izriet, ka šajā ziņā ir jāņem vērā attiecīgo tiesību aktu priekšmets (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 13. marts, *Bouanich*, C-375/12, EU:C:2014:138, 27. punkts, un 2020. gada 3. marts, *Tesco-Global Áruházak*, C-323/18, EU:C:2020:140, 50. un 51. punkts).

24 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka KOB vēlas iegūt īpašumā lauksaimniecības zemi Latvijā, lai to izmantotu. Tāpat no minētā nolēmuma izriet, ka pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums reglamentē ne vien Latvijā esošas lauksaimniecības zemes iegūšanu īpašumā, bet ka tā mērķis ir arī nodrošināt tās turpinātu izmantošanu lauksaimnieciskiem nolūkiem.

25 Tādējādi šī tiesiskā regulējuma priekšmets neļauj noteikt, vai uz to pārsvarā attiecas LESD 49. pants vai LESD 63. pants. Šādos apstākļos Tiesa ņem vērā izskatāmās lietas faktus, lai noskaidrotu, vai uz situāciju pamatlietā attiecas viena vai otra no minētajām tiesību normām (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 13. marts, *Bouanich*, C-375/12, EU:C:2014:138, 30. punkts).

26 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas nolēmuma un no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka faktisko situāciju, kurā ir radusies pamatlieta, raksturo apstāklis, ka komercsabiedrībai nav atļauts iegūt īpašumā lauksaimniecības zemi Latvijā lauksaimnieciskās darbības veikšanai, kamēr tās pārstāvis un kapitāldaļu īpašnieki nepierāda, ka to dzīvesvieta ir šajā dalībvalstī un ka tie noteiktā apmērā pārvalda latviešu valodu.

27 Ir uzskatāms, ka uz šādu situāciju – pretēji citām situācijām, kurās Tiesa varēja secināt, ka pārsvarā ir skarta kapitāla brīva aprite (skat. it īpaši spriedumu, 2018. gada 6. marts, *SEGRO* un *Horváth*, C-52/16 un C-113/16, EU:C:2018:157, 58. un 59. punkts), – pirmām kārtām attiecas brīvība veikt uzņēmējdarbību.

28 Līdz ar to – un atbilstoši šā sprieduma 22. punktā atgādinātajai Tiesas judikatūrai – ir uzskatāms, ka tādi valsts tiesību akti kā pamatlietā aplūkotie ir jāizvērtē vienīgi no šīs nupat minētās brīvības viedokļa.

29 Turklāt, tā kā LESD 49. pantā ir paredzēts īpašs nediskriminācijas noteikums, LESD 18. pants, uz kuru arī atsaucas iesniedzējtiesa, nav piemērojams (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2015. gada 29. oktobris, *Nagy*, C-583/14, EU:C:2015:737, 24. punkts).

30 Vēl ir jāatgādina, ka jebkurš valsts pasākums tādā jomā, kurā ir veikta izsmeļoša saskaņošana Savienības mērogā, ir jāizvērtē no šā saskaņošanas pasākuma normu, nevis primāro tiesību normu viedokļa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 16. decembris, *Gysbrechts* un *Santurel Inter*, C-205/07, EU:C:2008:730, 33. pants, kā arī tajā minētā judikatūra).

31 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Direktīvas 2006/123 1. panta 1. punktā ir teikts, ka šajā direktīvā ir paredzēti vispārīgi noteikumi, lai atvieglotu pakalpojumu sniedzējiem brīvības veikt uzņēmējdarbību izmantošanu. Šīs direktīvas III nodaļā, kurā ietilpst tās 9.–15. pants, ir reglamentēta pakalpojumu sniedzēju brīvība veikt uzņēmējdarbību.

32 Direktīvas 2006/123 9.–13. pantā attiecībā uz dalībvalstīm ir izvirzītas prasības, kurām to attiecīgajiem valsts tiesību aktiem ir jāatbilst, ja pakalpojumu sniegšanas darbība ir pakārtota atļaujas piešķiršanai. Tāpat kā ir jau nospriests attiecībā uz šīs direktīvas 14. pantu, kurā ir paredzēts brīvības veikt uzņēmējdarbību ietvaros "aizliegtu" prasību saraksts, ir jāuzskata, ka ar šīs pašas direktīvas 9.–13. pantu ir veikta izsmeļoša saskaņošana attiecībā uz pakalpojumiem, kuri ietilpst to piemērošanas jomā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 14. jūlijs, *Promoimpresa* u.c., C-458/14 un C-67/15, EU:C:2016:558, 60. un 61. punkts).

33 Līdz ar to, tā kā pamatlietā aplūkotais valsts tiesiskais regulējums – kā izriet no šā sprieduma 27. punkta – iespējami ietekmē brīvību veikt uzņēmējdarbību, tas ir jāizvērtē Direktīvas 2006/123 III nodaļas noteikumu gaismā.

34 Kā izriet no iesniedzējtiesas nolēmuma, ar pamatlietā aplūkoto valsts tiesisko regulējumu ir izveidota iepriekšējas atļaujas piešķiršanas procedūra, pirms juridiska persona iegūst īpašumā lauksaimniecības zemi Latvijā, un šajā ziņā atļaujas piešķiršana ir pakārtota zināmiem nosacījumiem, tostarp rakstveida apliecinājumam, ka attiecīgā zeme tiks arī turpmāk izmantota lauksaimnieciskos nolūkos.

35 Šāda procedūra var tikt uzskatīta par "atļauju piešķiršanas sistēmu" Direktīvas 2006/123 4. panta 6) punkta izpratnē, proti, par procedūru, saskaņā ar kuru pakalpojumu sniedzējam vai saņēmējam faktiski ir jāveic noteiktas darbības, lai no kompetentās iestādes saņemtu formālu lēmumu vai netiešu lēmumu attiecībā uz piekļuvi kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu.

36 Direktīvas 2006/123 9. panta 1. punktā dalībvalstu iespēja paredzēt atļauju piešķiršanas sistēmu ir pakārtota zināmiem nosacījumiem. Konkrēti šāda sistēma nedrīkst būt diskriminējoša attiecībā pret pakalpojumu sniedzēju. Šīs direktīvas 10. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir arī prasīts, lai atļaujas piešķiršanas kritēriji būtu nediskriminējoši.

37 Turklāt šīs pašas direktīvas 14. pantā ir paredzēts, ka dalībvalstis nedrīkst noteikt, ka piekļuve pakalpojumu darbībai vai tās veikšana attiecīgās dalībvalsts teritorijā ir atkarīga no tajā uzskaitīto prasību izpildes. Konkrēti šā panta 1) punktā ir aizliegtas diskriminējošas prasības, kas ir tieši vai netieši balstītas uz valstspiederību, kā arī prasība, ka personām, kurām pieder kapitāldaļas vai akcijas, vai pakalpojumu sniedzēja vadības vai pārraudzības struktūru locekļiem ir jābūt attiecīgās teritorijas iedzīvotājiem.

38 Šajā ziņā Tiesa ir nospriedusi, ka gan no Direktīvas 2006/123 14. panta formulējuma, gan arī no tā vispārējās sistēmas izriet, ka šajā pantā uzskaitītās prasības nevar tikt attaisnotas (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 16. jūnijs, *Rina Services* u.c., C-593/13, EU:C:2015:399, 28.–35. punkts, un 2016. gada 23. februāris, Komisija/Ungārija, C-179/14, EU:C:2016:108, 45. punkts).

39 Runājot par pamatlietu, ir jānorāda, ka attiecībā uz gadījumu, kad juridisku personu, kura vēlas iegūt īpašumā lauksaimniecības zemi Latvijā, kontrolē vai pārstāv citu dalībvalstu pilsoņi, pamatlietā aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā ir paredzēti īpaši nosacījumi, proti, pienākums šīm personām reģistrēties kā Latvijas iedzīvotājiem un pierādīt šīs dalībvalsts valsts valodas zināšanas, kuras atbilst vismaz B līmeņa 2. pakāpei – tam ir nepieciešams, lai persona būtu spējīga sarunāties par sadzīves un profesionāliem jautājumiem šīs dalībvalsts valsts valodā.

40 Tā kā šie īpašie nosacījumi Latvijas pilsoņiem nav piemērojami, ir jākonstatē, ka pamatlietā aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā ir paredzēta tieša diskriminācija pilsonības dēļ.

41 No tā izriet, ka šāds regulējums ir pretrunā Direktīvas 2006/123 9., 10. un 14. pantam.

42 Līdz ar to vairs nav jāizvērtē jautājums, vai tāds tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais ir pretrunā arī LESD 63. pantam.

43 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2006/123 9., 10. un 14. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, ar ko juridiskas personas – kuras kapitāldaļu īpašnieks vai īpašnieki, kuri kopā pārstāv vairāk par pusi no balsstiesīgā kapitāla tajā, un to pārstāvēt tiesīgās personas ir citu dalībvalstu pilsoņi – tiesības iegūt īpašumā lauksaimniecības zemi šīs dalībvalsts teritorijā ir pakārtotas nosacījumam, ka šie kapitāldaļu īpašnieki un pārstāvji iesniedz, pirmkārt, apliecību, ka tie ir reģistrējušies kā minētās dalībvalsts iedzīvotāji, un, otrkārt, dokumentu, kas apliecina, ka tie pārvalda šīs pašas dalībvalsts valsts valodu tādā līmenī, ka tie ir spējīgi vismaz sarunāties par sadzīves un profesionāliem jautājumiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

44 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū 9., 10. un 14. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir tāds dalībvalsts tiesiskais regulējums, ar ko juridiskas personas – kuras kapitāldaļu īpašnieks vai īpašnieki, kuri kopā pārstāv vairāk par pusi no balsstiesīgā kapitāla tajā, un to pārstāvēt tiesīgās personas ir citu dalībvalstu pilsoņi – tiesības iegūt īpašumā lauksaimniecības zemi šīs dalībvalsts teritorijā ir pakārtotas nosacījumam, ka šie kapitāldaļu īpašnieki un pārstāvji iesniedz, pirmkārt, apliecību, ka tie ir reģistrējušies kā minētās dalībvalsts iedzīvotāji, un, otrkārt, dokumentu, kas apliecina, ka tie pārvalda šīs pašas dalībvalsts valsts valodu tādā līmenī, ka tie ir spējīgi vismaz sarunāties par sadzīves un profesionāliem jautājumiem.

[Paraksti]